

Jag älskar dig, och skönt står ock ditt minne,
En stjerna likt vid horisontens rand.
Hvad klart och sol-ljust finnes i mitt sinne,
Det är min kärlek till mitt barndomsland.
Hon är en blomma, som är född om våren,
Som trotsar hösten, växer till med åren.

En gång jag lekte glad på dina stränder,
Och lärde älska dina anletsdrag.
Min barndom bar du ömt på dina händer,
Och lifvet var en vänlig solskensdag;
Och forsens sång och sångerna i skogen —
Allt var mig kärt — och kärleken blef trogen.

Du sköna nordanbygd, du blomsterrika,
Med midnatts-solen och din blåa elf!
Tag mot min helsning, tag min sång tillika,
Fast den är enkel, konstlös som du sjelf!
I dina skogar sjöng jag många gånger;
Af dig jag lärde mina första sånger.

